

Afscheidstekst Firmina

We zijn hier met z'n allen samen om afscheid te nemen van Firmina. Het is voor mij een eer deze afscheidswaarden te mogen lezen die Gerda, Erik en ik, ook in naam van de collega's hebben geschreven.

We waren ongeveer 15 toen we elkaar leerden kennen. Nooit had ik durven denken dat een dag als deze zo snel zou komen.

In het middelbaar werd je mijn klasgenoot en beleefden we heel, veel leuke momenten, waar ik nu nog steeds met de glimlach aan terugdenk.

Na onze leerkrachtenopleiding aan de Normaalschool van Laken, werden we collega's in het Katholiek onderwijs te Vilvoorde.

Je startte als klasleerkracht in het zesde leerjaar. Je was een kei in het inschatten en bepalen van 'wat het plafond' voor elke leerling was. Je trachtte uit elke leerling het maximum te halen, zonder hun grenzen hierbij uit het oog te verliezen. Hierdoor voelden de kinderen zich ook zo veilig bij jou.

Net doordat je deze gave had, je kon als geen ander de kinderen lezen, was het evident dat je vrij snel overstapte naar specifieke zorg voor kinderen met leerproblemen.

En zoals het in het onderwijs vaak het geval is, veranderde deze job regelmatig van naam. Eerst was je taakleerkracht, dan werd het OVB- leerkracht om uiteindelijk te stranden als zorgleerkracht. En dan zie ik je weer even met je ogen draaien met een blik van " Pfff, what's in a name!".

Want ja, je had een kritische blik en was een grote voorstander van functioneel handelen. De vele overlegmomenten, vergaderingen, overvloedige administratie die er met de jaren steeds meer en meer bijkwamen, waren niet aan jou besteed. Je hield je het liefst bezig met de kerntaak :ONDERWIJZEN.

Terwijl veel collega's de confrontatie met de onderwijsvernieuwingen uit de weg gingen en ze vaak slaafs volgden, kwam jij als vrijgevochten vrouw, steeds op voor je mening. Al dat papierwerk, poespas of zoals jij het zou zeggen : "Al dienen tralala" hoefde voor jou niet. En dat liet je fijntjes weten door soms tegen de stroom in, onverbloemd je zin te doen.

De kinderen stonden bij jou steeds op de eerste plaats. En ook de jongere collega's konden altijd rekenen op jouw expertise en jarenlange ervaringen. Want intelligent was je, je had als geen één de leerstof zo goed onder de knie en je was een echte taalfreak. Elke schrijf of -spreekfout merkte je op. Vele digitale documenten, die op school zelfs nu nog gebruikt worden, zijn van jouw hand.

Je verzette heel veel werk, werk waar klastitularissen vaak niet aan toekwamen. En dan was er steeds de helpende hand van "Fri-mina". Want ja, zo werd je wel eens genoemd onder collega's nadat een spreker op één van de vele pedagogische studiedagen, je naam eens foutief las op je naamkaartje en we met z'n allen in de lach schoten.

En dit brengt me naadloos bij je meest kenmerkende eigenschappen : humor en zelfrelativering.

Ondanks dat je leven, je loopbaan niet altijd van een leien dakje liep, had je toch steeds een positieve geest, vaak overgoten met een mooi sausje droge humor.

Je klaagde nooit en gaf nooit op. Zelfs niet nadat je de diagnose ALS kreeg. Wanneer we je vroegen hoe het met jou ging, werd er meestal 'goed' geantwoord en werd de vraag meteen teruggekaatst. Want ondanks je eigen beproevingen, was je ook steeds bekommerd om anderen rondom jou.

Je Italiaanse roots zal hier wel niet vreemd aan zijn. Je was een boven beste mama voor je kinderen en een lieve, creatieve Nona voor je kleinkinderen. Zij mochten niets tekort komen !

Als Sardische was je gek op Sardinië, dus ook op lekker en gezond eten. Je ging steeds voor de beste ingrediënten en het groen-biologische was al snel jouw ding.

Menigeen mocht genieten van jouw zelfgemaakte ravioli gevuld met lekkere mascarpone, spinazie en zestes citroen of je overheerlijke pasta's.

En na elke grote vakantie, waarin je steevast op bezoek ging naar je geliefde Sardinië, bracht je voor vele collega's HET vloeibare goud mee, de olijfolie van bij je Sardische neef. Om nog maar te zwijgen over jouw zelfgemaakte limoncello, die je gul aan je collega's uitdeelde. "Maar ge moet wel uw fleske bijhouden en terug meebrengen hé", voegde je er dan snel aan toe.

We gingen ook bijna rond dezelfde periode op pensioen. De tijd van genieten was aangebroken. Eindelijk meer tijd voor kinderen en kleinkinderen, voor je familie en vrienden, voor je geliefde hobby's zoals zingen, kantklossen, koken, breien, ...

In 2019 brachten we samen met jou enkele superdagen door in je zo geliefde Sardinië. Wat een belevenis! Het werd een zalige reis ook al kreeg de ziekte je toen al stilaan in de greep, zonder dat we het zelf beseften. We maakten zelfs plannen voor 2020. Maar het heeft niet mogen zijn

Enkele maanden later kreeg je de vreselijke diagnose. We wisten met z'n allen dat je een zware strijd tegemoet ging en dat je deze nooit zou kunnen winnen. Toch heb je je ziekte heel moedig gedragen tot je lichaam echt aangaf dat het genoeg was. En zelfs dan was jij vaak degene die ons geruststelde, die de positieve noot erin bleef houden.

Nu mag je rusten ...

We zullen je missen Firmina ... voor je lach, je wijsheid, je moed, je alertheid maar vooral voor wie je was als mens.

Martine B, Erik en Gerda